

Іваніцька Тетяна (ЖУР–12)(журналістика)

Бучачу

Неримовані вірші,
наче безкрилі янголи
розсипалися смарагдами на місто.
Я читаю тебе крізь призму
болю та втоми
і стає якимось в світі тісно.
Від твоїх будинків та схилів,
наче від гіпоксії,
крутиться голова.
По венах пливають мрії про тебе,
наче я знову на твоїх вулицях,
наче лиш тут я жива...
Бруківкою крокує час
і завмирає на висоті –
десь годинникар проспав століття.
Ти губишся в перехожих,
просторі, планах Божих,
спливає туманами твоє розмаїття.
І я спливаю з тобою
фасадами єврейських
стареньких будинків,
і я живу тобою,
не чекаючи взаємності,
не чекаючи благородних вчинків.
Просто дякую, що ти є,
просто дякую, що тут живе серце моє.
Цілую твої руки,
моя кохана Атлантидо,
мій втрачений рай, моє місто
і римую неримовані вірші,
наче смарагди,
наче крила янголів тобі у намисто.

Я вперше в своєму житті побачила осінь
Таку самотню, меланхолійну та мовчазну,
Таку, що пробирається за комір і просить
Любити її більше за свою жадану весну.

Моя осінь, тихий відбиток печалю й жалю,
Ти пробач, що не навчилася дихати з тобою.
Милий, ти пробач, що більше тебе не люблю
І не візьму тебе у холодну зиму із собою.

І нехай круговерть багряного дикого листя
Забере у своєму вальсі всі незгоди й жалі,
А осінній дощ, що щемко по ночах іскриться
Обніме і за все... замість мене... подякує тобі.